

Jónás jele: amivé nekünk kell válni

2006. July 27.

Igehirdetés Hajmáskér 2006. 07. 23.

Így szól hozzánk Istennek Igéje a Lukács írása szerinti evangélium 11. részéből a 29.-től a 32.-ig terjedő versből:

Amikor pedig egyre nagyobb sokaság gyülekezett hozzá, elkezdett beszélni: "Ez a nemzedék gonosz nemzedék: jelt követel, de nem adatik neki más jel, mint a Jónás próféta jele.

Mert amiképpen Jónás jellé vált a niniveiek számára, úgy lesz az Emberfia is jellé ennek a nemzedéknek.

Dél királynője feltámad az ítéletkor e nemzedék férfijaival, és elítéli őket, mert ő eljött a föld végső határáról, hogy meghallgassa Salamon bölcsességét; de íme, itt nagyobb van Salamonnál.

A ninivei férfiak feltámadnak az ítéletkor ezzel a nemzedékkel, és elítélik, mert ők megtértek Jónás prédikálására; de íme, itt nagyobb van Jónásnál."

Kedves Testvéreim, tegnap este a lakodalomban feltették nekem a kérdést, miről fogok ma prédikálni. Bevallom őszintén, nem tudtam válaszolni. Azon gondolkodtam, hogy majd beszélek a szeretetről, beszélek arról, hogy milyen fontos, hogy összetartozzunk, hogy keresztyén emberek, keresztyén gyülekezetek összetartozzanak, és milyen nagy dolog, ha két ember összetartozhat. Aztán ma reggel mégiscsak ez az Ige hasított belém. És nagyon furcsa érzés volt arra gondolni, hogy tulajdonképpen Jézusnak egy dorgálása, amikor megdorgálja azokat az embereket, akik köré gyűltek, mindaz, amit én most felolvastam.

Mert hát mi is történik? Jézust hallgatni sok ember gyűlik össze. S Jézus nem azt mondja nekik, hogy De jó, hogy itt vagytok!, Mennyire örülök nektek!, Végre ennyi embert látok együtt, és milyen boldog vagyok, hogy mindegyikötököt érdekel Istennek az Igéje. Hanem mindjárt, azonnal, szinte rájuk ripakodik, és azt mondja, "Ez a nemzedék gonosz nemzedék". Tudjátok, eszembe jut az a helyzet, amibe már én is kerültem, hogy amikor a lelkes mond egy feddő hangú prédikációt, és kilépvén a templomból azt hallja, hogy Tiszteletes úr, hát nekünk mondja? Hát mi tudjuk ezt. Hát ne azokat bántsa már, akik mindig itt vannak és hallgatják a prédikációt. Hiszen mi tudjuk, mi csináljuk, mi megéljük ezeket a dolgokat. Érdekes, hogy Jézus mégis látszólag megfeddi azokat, akik köré gyűlnek, hogy hallgassák az Ő tanítását. De ha jobban meghallgatjuk ezt a dolgot, tulajdonképpen nem azokról van itt szó, akik eljöttek, hanem pontosan azokról az emberekről beszél Jézus, akik ebben a nagy tömegben nincsenek benne, akik sokkal többen voltak Izráelben, Jeruzsálemben, a Föld minden területén, mint az a néhány száz vagy néhány ezer ember, aki köré gyűlt, hogy hallgassa.

Amikor azt mondja, hogy gonosz nemzedék, akkor a Föld minden népéről beszél, azokról, akik nem hallják az Isten Igéjét, akik nem akarják észrevenni, hogy micsoda nagy ajándékot kapott a világ Isten Fiában, a Krisztusban. S mindjárt példát is mond. Gonosz ez a nemzedék, mert Sába királynője lám a világ végéről el tudott jönni, ami abban az esetben talán több ezer kilométert jelentett, amit persze teveháton, lóháton meg gyalog kellett megtenni, sokkal nagyobb kihívás volt abban az időben, mint hogyha most nekünk azt mondaná valaki, hogy utazzunk el a Holdra. Hiszen el se tudjuk képzelni, hogy gyalogosan mennyi veszély leselkedhetett akkor az emberekre. Aztán azt mondja, hogy ott vannak a ninivei férfiak, akik megtértek Jónás prédikációjára.

Kedves Testvéreim, utána meg elkezd Jézus valamiféle jelekről beszélni, és jelképekről. Arról, hogy azért nincsenek az emberek mindannyian bent abban a tömegben, akik Őt körülveszik, mert nem akarnak odafigyelni a jelekre és jelképekre, mert valamilyen módon nem sikerül átvenni az üzenetet. Mégpedig azt, hogy úgy szerette Isten a világot, hogy egyszerűen Fiát adta érte, hogy aki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Kedves Testvéreim, és ebben a pillanatban már nagyon egyszerűen meg is húzhatjuk ezt a párhuzamot, hogy miként Jézust sem vette körül mindenki, minket lelkészeket, minket gyülekezeteket, minket hívő embereket sem vesz körül mindenki, hiszen nagyon-nagyon foghíjasak szerte az országban a templompadok. Bezzeg ha jeleket tudnánk mutatni. Bezzeg ha csodálatos dolgokat tudnánk mutatni az embereknek. Bezzeg ha mi is beállnánk annak a reklámszlogennek a nyomába, ami ugye így hangzik "nekünk nem ígéretre van szükségünk, hanem bizonyítékra". Igen, akkor talán sikeresebbek lennénk. Jézus mégis azt mondja, hogy nem ilyen jelek adatnak. Nem csodák, hanem csak egy prédikátor. Nem látványos, eget-földet megmozgató elképzelhetetlen dolgok, hanem egy próféta, aki el fog menni az emberek közé, hogy hirdesse a megtérést, hogy hirdesse Isten országának elközelgetését, amit megtett Jónás.

S, gondoljatok bele, amikor ő bement Ninivébe, idegen ország, idegen vallás, idegen emberek, talán a nyelvet sem ismerte rendesen, de ment, és megszállottan, a saját igazságának, isteni elhívásának biztos tudatában tette, amit tenni kell, és jellé, jelképpé vált a niniveiek számára, s megtértek, hittek a szavának. Aztán, ha belegondolunk abba, hogy Jézus élete is tulajdonképpen ugyanerről szól. Tett Ő csodákat, de hányszor elmondta azoknak, akikkel csodálatos dolgokat cselekedett, hogy ne beszélj róla senkinek. Nem azért tettem ezt a csodát, hogy most mindenki ujjongjon, és ezek alapján higgyenek az Istennek. Hanem Jézus nekiállt tanítani, és életével, cselekedeteivel, sőt, halálával tett bizonyosságot arról, hogy az Ő szavai igazak. És akkor itt tartunk most, a 21. század elején. Nagyon sokan mondják, hogy persze, az egyház megint csak beszél, a papok megint csak járatják a szájukat, a keresztyén emberek is mért nem

tesznek csodákat? El sem tudjátok képzelni, hányszor hallottam már azt, hogy ha mi is csinálnánk olyan cirkuszt, mint ami a Hit Gyülekezetében van, akkor mennyivel többen lehetnénk. Meg ugyan már, hát milyen egyszerű lenne megoldani, hát hívjunk egy idegen embert, aki azt mondja, hogy beteg, aztán itt látványosan meggyógyítjuk. Igaz, hogy egy kicsit család, de hát mindjárt megnövekedne a templomba járóknak a száma. Valószínűleg így van. De az Isten nem ilyen jeleket akar adni az embereknek. Az Isten azt akarja, hogy mi magunk, ti és én, és a mi bizonyos cselekedeteink legyenek jelkép értékűek, jelzés értékűek az emberek számára.

Kedves Testvéreim, talán ez az egyik és nagyon fontos ok arra, hogy a lakodalmam után nem azonnal nászútra mentem, vagy nem egy kollégát kértem meg, hogy prédikáljon, hanem fáradtan, nyűzöttan, kialvatlanul, de én állok itt előttetek. Bizonyosságot tenni arról, hogy meg lehet a Krisztusért ezt csinálni. Fől lehet állni a szószékre, át lehet mulatni egy éjszakát, és akkor is Istené a dicsőség, és akkor is jövünk az Ő hajlékába. Hogy bizonyosságot tegyünk róla, hogy Ő fontosabb mindennél. Fontosabb annál, hogy kialudtuk-e magunkat, hogy kényelmes-e az életünk, fontosabb annál, hogy gazdagabbak vagyunk, vagy erősebbek vagyunk-e bárki másnál. Nem az a kérdés, hogy vajon az emberek mit várnak el tőlünk, hanem hogy tudunk-e hűségesek maradni a saját elveinkhez, a saját hitünkhöz, a saját Krisztusunkhoz. És a mi hűségünket egyféleképpen tudjuk megmutatni, kedves Testvéreim, ha föláldozunk azokból a dolgokból valamit, amik nekünk fontosak. A 21. század emberének mi a legfontosabb? Hát azt tanuljuk, hogy a kényelem, hogy mindentől meglegyen a legjobb, a legszebb, a legcsillogóbb, a legújabb, hogy tudjunk enni, hogy tudjunk inni, és hogy kialudhassuk magunkat. Mondhatjuk úgy, hogy a test élvezetei.

Kedves Testvéreim, rá kellett ébrednem arra, hogy ha jelképekké akarunk lenni, akkor pontosan vagy az ezekről való lemondás, vagy az ezek megtartása, de ugyanakkor az Isten dolgainak a megcselekvése az, amivel az emberek számára példát tudunk adni. Bizonyítani tudjuk, hogy komolyan gondoljuk. És nem úgy, kedves Testvéreim, hogy valaki, aki nem szeret enni, az azt mondja, hogy én megtartóztatom magam az evéstől. Nem, nem. Az tartóztassa meg magát, aki szeret enni. Nem az a nagy dolog, hogyha valaki szeret táncolni, és azt mondja, hogy én végigtáncolok az Isten dicsőségére egy napot, én nem táncolok végig egy napot, én valami mást csinálok addig. Akinek nagyon megy az imádkozás, az dolgozzon. Akinek nincsenek saját szavai, az próbáljon meg erő felett is bizonyosságot tenni. Miért? Mert az az igazi áldozat, amiért önmagammal küzdök meg. Amikor minden pillanatban érzem azt, hogy valami, amit az Istenről kaptam, az most visszaáramlik Hozzá. És pontosan ez Jónás jele. Pontosan ez az a jel, amivé nekünk kell válni. Mert a mi Urunk, Krisztus eljött ebbe a világba, megmutatta, hogy kell csinálni. Ő kitűnő próféta, kitűnő gyógyító, kitűnő lelki gondozó volt. Mi csak együtt, közösen, mint gyülekezet tudjuk azt a sok jót megcsinálni, amire Ő egy személyben képes volt. Hát akkor, kedves Testvéreim, így kell nekünk jellel válnunk. Hogy ne különböző szlogenek uralják az életünket, hogy ne a reklámok, nem valamiféle agyat átgűrő gazdaság felé orientáló gondolkodás, hanem a Krisztus gondolatai legyenek a mi szívünkben, a mi lelkünkben, a mi elménkben egyaránt. Akkor közel leszünk, akkor tudjuk tényleg szeretni egymást. Ha tudunk tényleg jót mondani a másikról. Vagy ha tudnánk rosszat, és éppen nem tesszük meg. Vagy ha egy nehéz pillanatunkban akkor is mosolygunk, ha úgy érezzük, nagyon fáj. S megmondhatjuk, hogy ez a mosoly nem neked szól, ez a Krisztusnak szól. De a Krisztusért képes vagyok elhordozni a te terheidet, meg a magamét, meg a másikat. És ezzel példát adni a körülöttünk élő embereknek.

Éppen ezért, kedves Testvéreim, én nagyon köszönöm azoknak, akik tegnap este ott örvendeztek velem Sólyban, és ma itt vannak. Mert példát adnak arról, hogy nehéz volt fölkelni. Nem volt kedve egyikünknek sem hozzá. Jobb lett volna meg aludni egy kicsit. De tesszük a kötelességünket. S valahányszor az Isten nevében a Krisztus dicsőségére megcselekedjük ezt, mi magunk leszünk a jelek a körülöttünk élő gonosz nemzedék számára, mi magunk leszünk a bizonyosság arról, hogy Isten nemcsak létezik, de munkálkodik, hív, átölel, és gondoskodik e világban mindenkiről. Ámen.

Mennyei Édes Atyánk! Köszönjük, hogy mi lehetünk a jelzőtáblák, a jelek, a próféták, a gyógyítók, a gondoskodók, az adók és az elvevők ebben a világban, akik segítenek az embereknek megismerni a Te igazságodat. Ő Urunk, légy velünk, hogy ebben a nehéz feladatban hűséggel tudjunk megfelelni a Te szent Fiad, a Krisztus ügyének. Hogy ne érezzük soha egy pillanatig, hogy egyedül vagyunk, hanem tudjunk minden pillanatban Read és Órá tekintve örvendezéssel járni az életnek útján. Mindenség Istene, segíts, hogy tudjunk feláldozni önmagunkból, a saját vágyainkból, a saját önzésünkből, a bennünk lakozó dühből, gőgből, rosszindulatból, és bármi más rossz tulajdonságunk lenne, a Krisztus oltárán, és tudjuk mindezt szeretetté, gondoskodássá és odafigyeléssé tenni. Hogy meglássa a világ rajtunk valóban, hogy tanítványaid vagyunk, hogy egyek vagyunk a Krisztusban. Ő Urunk, Te vagy népednek gyámola, Te erősíts hát minket életünk minden percében. Te adj gyógyulást, ha testünk elerőtlenedett, Te adj pihenést, ha megfáradnak tagjaink, Te adj megújulást, midőn rászorulunk testben s lélekben egyaránt, s Te adj erőt, hogy elvégezhessük kötelességünket, feladatunkat, futásunkat ebben a világban. Mindenség Istene, légy azokkal is, akik itt nincsenek közöttünk, akik tán betegek, tán lelkükben hordoznak betegséget, háborúságot, akik talán dolgoznak, mert rászorulnak, vagy dolgoznak, bár nem szorulnak rá, és hívd őket, nem emberi, hanem Isteni hangon, gyógyító szóval, gyógyító erővel, békességet hozó lélekkel, hogy minden ember e Földön megtanulhassa a Te szent Fiadnak nevét, s imádkozhasson úgy, ahogy Ő tanított minket, ekképpen:

Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a Te neved, jöjjön el a Te országod, legyen meg a Te akaratod amint a mennyben, úgy a földön is. A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek. És ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól, mert Tiéd az ország, a hatalom, és a dicsőség mindörökké. Ámen.

Istennek, a mi Atyánknak szeretete, az Ő Szent Fiának, a Krisztusnak kegyelme, s a Szentlélek gondviselő közössége legyen és maradjon mindenkor mivélünk. Ámen.